

Chương 23

Học Nấu Ăn (2)

Sau khi kết thúc kì thi các môn công cộng, học viện luật nghỉ ngơi trong vòng một tuần. (môn công cộng bao gồm những môn mà tất cả các khoa đều học giống như ví dụ như Triết, Mác rôi tin học căn bản...)

Trầm Diêu thừa dịp nghỉ ngơi một tuần này, trực tiếp bay đi Trường Sa cùng Thành Vũ trải qua tình yêu cuồng nhiệt trong vòng một tuần, để Đồng Ngôn ở lại một mình trong ký túc xá. Cô mỗi ngày ngoại trừ đọc sách thì chính là lên mạng xem thực đơn, thêm thêm bớt bớt, cuối cùng đến thứ sáu cũng được bảy tám món. Cũng không tính quá khó khăn, so với thời kỳ anh đi học trước kia... thì cũng có thể ăn được một chút.

Không nghĩ tới buổi sáng thứ bảy, khi cô đang chuẩn bị đi ra ngoài thì cửa ký túc xá liền mở. Cái người đang bôn ba với người yêu ở Trường Sa kia thế nhưng bây giờ lại đang đứng trước mặt cô.

“Cậu sao lại về rồi? Không phải nói tới thứ hai sao?”

“Cãi nhau.” Trầm Diêu bĩu môi nói, “Cậu đi đâu vậy? Hôm nay không phải thứ bảy sao?”

Đồng Ngôn hàm hồ nói chính mình phải đi thư viện, cầm lấy túi định sẽ chạy nhanh ra ngoài, vừa bước được mấy bước đã bị Trầm Diêu kéo trở về, cười tùm tùm nhìn cô, “Đừng nóng vội, tớ sẽ không hỏi dồn cậu nữa.” Cô ấy nói xong lấy từ trong túi ra một chiếc băng dán làm ấm người, xé đi lớp giấy bên ngoài, kéo áo lông của Đồng Ngôn lên, đem miếng dán đó dán lên bụng cách một lớp áo sơ mi. Bên ngoài lạnh muốn chết, một mảnh này giúp cậu ấm được cả một ngày.”

Trầm Diêu vào mua đông vẫn thích mặc váy ngắn, phải giữa vào cái này giữ ấm chống lạnh. Cô thường nhìn thấy Trầm Diêu vẫn dùng cái này, ở chợ cũng không có hay bán, chỉ cảm thấy có ý tứ, chưa từng nghĩ tới chính mình cũng phải dùng mấy thứ này. Cũng thật sự phát hiện trên miếng dán dần dần ấm lên, làm cho cô cảm thấy thoải mái không ít.

Trận mưa này, dứt quãng suốt một tuần, thật sự là lạnh đến cực hạn. Siêu thị cũng rất náo nhiệt. Cố Bình Sinh phụ giúp đẩy xe chở đồ, đi ở bên cạnh người cô. Cô nhìn ra dưa và trái cây mà mình ưng ý, rồi đưa qua hỏi ý kiến anh, tất cả đều thấy anh gật đầu, đến khi mua xong nguyên liệu nấu ăn, anh rất nhanh đã đưa cô đi một vòng đến khu vực bán đồ ăn vặt. Những chiếc túi lớn nhỏ với đủ màu sắc xanh cam đỏ tím vàng...

Toàn bộ siêu thị ở khu vực này thật sự rất cuốn hút, khiến con người ta như muốn rơi chân vào đó. Mứt hoa quả cùng kẹo được bán riêng một quầy. Một người bán hàng nói tiếng Thượng Hải đứng ở trong quầy thủy tinh quay mặt ra bốn phía đang rất nhiệt tình lôi kéo, nhân tiện lấy mấy miếng mứt ô mai, đưa cho Cố Bình Sinh cùng Đồng Ngôn, “Đi ăn rất ngon, hai đứa cũng ném thử một miếng đi.”

Đồng Ngôn nhìn người ta đều đã lấy một miếng lên, ngượng ngùng không lấy nhưng cũng phải đành lấy một miếng nhỏ, đưa đến bên miệng.

“Cháu gái, ăn ngon không?” Người di bán hàng kia hỏi cô.

Cô trung cầu ý kiến, nhìn Cố Bình Sinh, nhìn thấy anh cũng ăn một miếng rồi thuận miệng nói, “Ăn rất ngon ạ.”

Anh nói rất bình thường nhưng trong ánh mắt tất cả đều hiện lên ý cười, Đồng Ngôn liền nghĩ đến chuyện chiếc kẹo hình con thỏ kia mà có chút đỏ mặt, không đợi người khác nói cái gì thì di bán hàng đó lại lấy ra một miếng mứt xoài, cắt từng miếng nhỏ cho anh ăn.

Phải ngâm nước rồi làm như thế nào mới được món ăn ngon như vậy... anh cứ đứng nhìn di bán hàng nói một lát, sau đó lấy bảy tám túi mứt hoa quả... Đồng Ngôn đi về nhà anh, cơ bản chưa bao giờ nhìn thấy đồ ăn vặt gì, không nghĩ tới anh còn thấy ăn mấy thứ này, lôi cánh tay của anh, “Em cảm thấy rất nhiều rồi... đủ anh ăn mấy tháng rồi đây.”

“Anh mua đưa cho em mà.” Anh mỉm cười, “Anh bình thường không ăn mấy loại kẹo hay mứt hoa quả đó. Em trong mấy ngày này phải ôn tập, không phải nói tinh thần không tập trung nên đọc sách không được sao? Ăn những loại mứt hoa quả có khẩu vị như thế có thể kích thích vị giác, tốt cho tinh thần của em rất nhiều.”

Cô kinh ngạc nhìn bảy tám túi mứt hoa quả ở trong xe đẩy. Cô từ nhỏ cũng chưa từng có thói quen ăn đồ ăn vặt, mà lại nhiều như vậy, đến khi tốt nghiệp đại học chắc ăn cũng không hết.

“Này cháu trai...” Di bán hàng lại giống như hiển dưng một vật quý hiếm, chỉ vào một hộp kẹo que bằng thủy tinh mà nói, “Loại kẹo đó gần đây di bán rất chạy, đều dành cho các cô gái ăn, được làm từ đường đỏ, các bạn gái ăn vào sẽ bổ máu, khí sắc cũng rất tốt, bên trong còn có xen lẫn ô mai có vị chua, vừa vận thích hợp cho bạn gái cháu nâng cao tinh thần ôn tập cho kì thi.”

“Được, em lấy một hộp.” Cố Bình Sinh trực tiếp nhận lấy, bỏ vào xe đẩy.

Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười nhìn một hộp đầy kẹo que kia, phát hiện ra anh thật sự dễ dàng đẩy mạnh tiêu thụ như thế.

Kết quả hai người rõ ràng là tới mua đồ ăn, cuối cùng đều bị một xe đẩy đầy đồ ăn vật thay thế, cô thật sự nhịn không được, liền thừa dịp Cố Bình Sinh không chú ý lấy ra một vài thứ bỏ lại trên quầy hàng. Không nghĩ bên người cũng có một đôi giống như bọn họ đang đi mua đồ, cậu thanh niên kia cũng làm một việc giống như Đồng Ngôn, lặng lẽ đem hộp khoai tây chiên nhét vào trên xe đẩy hàng của nhân viên siêu thị, mà cô gái kia thì không ngừng nhìn vào mấy túi đồ ăn mới lấy đó, không để ý trong xe đẩy phía sau.

Đồng Ngôn cùng cậu thanh niên trẻ tuổi kia, đối diện nhau cười cười, lại quay đầu nhìn đồng hàng hóa của mình ở một bên, rũ mắt nhìn rồi nói cho Cố Bình Sinh.

Cô chấp còn thật sự cuồng đến vậy, cái gì mà đều thích nhìn phương pháp tỉ mỉ, có người như vậy ở bên người, đoán chừng trong một thời gian lâu năng lực suy xét của bản thân cũng đều đã giảm xuống. Quán tính ý lại sao? Trong lòng cô bỗng nhiên có chút mềm mại, đi đến bên người anh, bỗng nhiên phát hiện trên quầy hàng hiện đó còn một hộp lạ, rõ ràng là đã có chút phồng lên, vì thế thuận tay cầm lấy ném tới trong xe đẩy.

Cố Bình Sinh nhìn cô. “Có thể là bị hỏng rồi, lấy đến quầy thu ngân để cho bọn họ biết còn thu về.”

Cô bỗng nhiên có chút nhớ nhung muốn hiến vật quý, “Phồng lên như vậy chứng tỏ đồ ăn đã bị ô xy hóa biến chất, không có thể ăn, đúng hay không?”

Trước kia đọc trên báo, cũng có viết vài điểm cần chú ý trong sinh hoạt hằng ngày, cô ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ kỹ một vài câu kia. Không như dự đoán, anh chỉ cười rộ lên, “Em muốn anh nói đúng hay vẫn là không đúng đây?”

Cô sừng sốt một chút, “Lẽ nào lại sai sao? Em còn xem trên báo mà...”

“Thực sự là thực phẩm không an toàn.” Anh đem gói bánh quy lên nhìn một lượt rồi bỏ vào xe đẩy, thật tự nhiên vươn hai tay đẩy xe, vừa đi vừa nói chuyện, “Nhưng... là do vi sinh vật trong không khí làm cho bánh bị phồng lên, theo góc độ nào đó khi vi sinh vật xâm nhập vào trong bánh như thế thì không an toàn cho con người nữa, nhưng cũng không phải là đồ ăn bị oxy hóa biến chất.”

“Thầy Cố, anh là vạn năng sao?”

Anh vỗ đỉnh đầu cô, lời ít mà ý nhiều, “Anh không biết nấu ăn.”

Thời điểm bọn họ xếp hàng tính tiền, đôi bạn trẻ kia cũng vừa đúng lúc có mặt ở quầy tính tiền, một xe đẩy đầy đồ ăn vật cũng đồ ăn nhanh đông lạnh, còn có đồ uống, hai người không ngừng chọn đi kiểm lại, có vài tranh chấp nhỏ, không ngừng đem một vài chai nước bỏ vào chỗ trống đang còn trên xe đẩy.

Đến cuối cùng người thanh niên trẻ tuổi kia mới đưa mắt nhìn sang bên này, nói nhỏ, “Em xem người ta kia, đều là mua đồ về nấu ăn, chúng ta lại toàn mua sủi cảo làm sẵn đông lạnh rồi...”

Cô gái kia cũng đưa mắt nhìn về chiếc xe đẩy trước mặt Cố Bình Sinh, cười hì hì nói, “Anh nha, khi anh theo đuổi em không phải nói sẽ làm món cay Tứ Xuyên cho em ăn sao?”

Hai người tiếp tục nói chuyện rì rầm như vậy nhưng Đồng Ngôn vẫn nghe vào được, Cố Bình Sinh nắm một tay cô của cô, dùng khẩu hình hỏi: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Đồng Ngôn ngẩng đầu lên, cũng cười hì hì dùng khẩu hình nói: cô gái kia bắt người yêu của mình phải học nấu cơm.

Cố Bình Sinh nhếch khóe miệng, rất bất đắc dĩ: Không nên ép anh.

Đồng Ngôn nhìn ánh mắt của anh, bỗng nhiên cảm giác được rất có thành tựu, khoác lấy cánh tay của anh, học vẽ mặt của anh mà nói: “Anh yên tâm, có em ở đây, anh không phải tự mình nấu cơm ăn mỗi ngày nữa đâu.”

Khi cô còn học cấp hai, thân thể bà nội không được tốt, đều phải nằm trong bệnh viện, trước đó sẽ mua thật nhiều nguyên liệu nấu ăn chất đầy trong tủ lạnh cho cô.

Có điều là những món đơn giản nhưng mà không tài nào làm một cách đơn giản được, khi đó bà nội của cô rất muốn cô phải học nấu ăn, về sau lập gia đình mới không bị người ta chê cười. Cũng khi đó Lục Bắc chiều cô sinh hư rồi, cô vừa nhắc tới nấu ăn, Lục Bắc đều nói anh sẽ nấu, toàn bộ việc nhà cũng sẽ là anh làm. Khi đó cô yêu đương cũng rất tự do thoải mái, có người nào lại không thích được người yêu cưng chiều cơ chứ. Hiện tại mới phát hiện ra, thì có thể quan tâm cưng chiều một người cũng rất tốt.

Cô cầm lấy một hộp sữa bột, vừa định nói cùng anh là bản thân cô không thích uống sữa, khuôn mặt của anh cũng rất nhanh để sát vào, thật chậm, hôn lên khóe miệng của cô. Tuy rằng chỉ lướt qua một chút... nhưng ở bàn thu ngân tập trung một hàng dài người đợi tính tiền, bọn họ lập tức trở thành tiêu điểm.

“Anh nhìn đi, anh nhìn đi, anh chưa bao giờ dám hôn em trước mặt mọi người như vậy...” Cô gái kia lắc lắc cánh tay người yêu mình một phen.

Chàng trai kia nhe răng trợn mắt, dữ lấy cánh tay người yêu, “Về nhà nói sau...”

Bị hai người kể bên nhón nháo một cách dở hơi như vậy, tất cả mọi người đều cười cười nhìn bọn họ cũng với ánh mắt: biết rồi nhé. Đồng Ngôn chỉ còn

nước coi như không biết cũng như không thấy mọi người đang nhìn mình, không ngừng đem mọi thứ chuyển lên dây băng chuyển của quầy thu ngân.

Trước khi về, cô còn để riêng cái máy làm sữa đậu nành, cho Cố Bình Sinh da mặt dày kia thanh toán tiền. Kết quả hai người về nhà đã là 1h chiều, không kịp nấu cơm, cô liền bóc một cái túi mì mới mua ở siêu thị, nấu mì ăn thay nhanh vậy. Một bần có hai bát mì thật lớn, trong mì còn có bỏ thêm rau xanh, trứng gà và thịt, là giờ cơm trưa của ngày hôm nay.

Đồng Ngôn nhìn anh ăn rất ngon lành, mượn cớ nói chính mình ăn không vô, dùng chiếc đũa san một nửa số đồ ăn trong bát sang cho anh. Kết quả cuối cùng là chính mình cũng ăn chưa no, đọc sách chưa tới bốn giờ, chính xác là hơn ba giờ một chút đã đem bịch đậu tương đổ vào trong chiếc máy làm sữa đậu nành, một bên còn tìm mấy cái kẹo que bỏ máu dưỡng nhan gì đó, miệng hàm hồ nói là ăn cho đỡ thèm.

Đợi cho đến khi cô chuẩn bị xong gia vị nấu ăn, khi bắt đầu hầm thịt bò, cô mới chạy về thư phòng nhìn Cố Bình Sinh. Anh ngồi trước máy tính, đang xem tư liệu lịch sử.

Đồng Ngôn lặng lẽ đi qua, đứng ở phía sau lưng anh dần cúi người xuống, nhìn xem anh đang làm cái gì. Bởi vì đang ngậm kẹo que trong miệng, chiếc gậy nhựa màu trắng không cẩn thận cọ vào lỗ tai của anh, sau đó... bị phát hiện.

“Em đang nấu cái gì? Thơm thế?” Anh tùy ý kéo cô qua, ôm ngồi trên đùi của mình. “Thịt bò hầm khoai tây, anh không phải thích ăn cay sao? Em đang nấu theo phong cách món cay Tứ Xuyên...”

Cô cầm chiếc kẹo que, không nhịn được lại liếm một chút, “Không biết là ăn có ngon hay không nhưng khi em nấu thì nghe mùi rất thơm.”

Anh dường như cảm thấy rất hứng thú, Đồng Ngôn đứng là chuẩn bị một bần cơm, hưng phấn không ngừng, đơn giản nói cho anh biết thực đơn đêm nay có những món ăn gì, nghe rất mê người, nhưng cuối cùng cô còn chốt cho một câu, “Nhưng là lần đầu tiên làm, không biết là có ăn ngon hay không nữa...”

Cô nói cực kỳ không tự tin, bộ dáng của cô giống như một chú thỏ nhỏ khi nhìn đồ ăn ngon nhưng không dám tự tin mà tiến đến, anh ôm chặt cô một chút, cánh tay vừa vịn đặt lên trên bụng của cô.

Cô còn muốn nói cái gì đó, anh bỗng nhiên nhíu mày, đánh gãy lời cô, “Em ở chỗ này có cái gì vậy, sao cứ nóng dần lên.”

Cô còn chưa có phản ứng kịp, nghi hoặc nhìn anh, cho đến khi anh vỗ vào phần bụng của cô, Đồng Ngôn mới giật mình phản ứng lại, “Là miếng dán làm ấm người... bọn con gái tụi em hay dùng, mùa đông dùng để chống lại cái lạnh.”

Nếu anh không nói, cô cũng sẽ quên đi mất việc nguyên cả ngày hôm nay có thứ gì đó đã giúp cô sưởi ấm.

Anh nghe thấy rất thú vị, “Anh có thể nhìn được không?”

Có thể nhìn... nhưng thật ra có thể nhìn... nhưng một miếng dán màu trắng dán ở nơi đó, dán trên chiếc áo sơ mi... thật sự cũng không có gì hay để nhìn.

Đồng Ngôn ngưng ngưng kéo áo lông lên, lộ ra miếng dán làm ấm trên chiếc áo sơ mi. Chính là một dải màu trắng đang ấm lên... một miếng dán rất nhỏ.

Bàn tay của anh dừng trên nơi miếng dán màu trắng nhỏ ấy, nhưng lại dọa cho cô nhảy dựng lên. Trong phòng im lặng, bỗng nhiên có động tác như vậy... Đồng Ngôn mím môi, nếu như anh muốn...

“Em dán bao lâu rồi?” Anh bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, nhìn cô. “Khoảng một ngày.” Cô còn đang suy nghĩ lại, chính xác thì, “Đại khái là khoảng mười mấy tiếng rồi.”

“Lần sau nếu rất lạnh thì em hãy dán ở đây.” Cô Bình Sinh rất nhanh đem miếng dán bóc ở dưới phần bụng của cô, dán lên bả vai trái, đem ý nghĩa của việc này nói ra một cách rõ ràng, “Máu đều đi qua vị trí này, chảy từ trái tim lan ra toàn thân, cho nên em làm ấm nơi này, toàn thân cũng sẽ chậm chậm mà ấm dần lên.”

Cô cũng đã xem hướng dẫn trong mấy túi dán lớn mà Trâm Diêu mua về, họ hướng dẫn không phải dán ở bụng, chính là dán dưới lòng bàn chân, cho tới bây giờ đều không có đề nghị nào nói rằng dán ở đây sẽ tốt hơn.

Đồng Ngôn sùng bái nhìn anh, vạn năng bảo điển lại bắt đầu hát huy sức quyền rũ cá nhân. Sùng bái còn đang có xu hướng tăng lên, thì tay anh bỗng nhiên đưa ra rất tự nhiên, vén vạt áo sơ mi của cô lên... cái bụng nháy mắt lạnh lẽo, cô chợt cảm thấy máu toàn thân đều chạy thẳng lên hai má rồi, suýt nữa đã từ trên người anh nhảy xuống.

“Có chút đỏ lên rồi...” Giọng nói của anh rất ôn hòa, cũng không thể nào lẩn tránh được. “Lần sau không nên dán lâu như vậy, độ ấm nơi này dễ dàng làm cho người có nhiệt độ cơ thể thấp sẽ bị phỏng...” Anh chỉ nói vài câu lại khiến cho cô cảm thấy mọi việc đang rối tinh rối mù.

Đồng Ngôn quần bách ngòi trên đùi anh, thẳng đến khi anh buông vạt áo sơ mi của mình xuống, cả thân mình vẫn còn cứng đờ, ngòi ngay ngắn.

Cô Bình Sinh vốn thật sự không có nghĩ gì, nhìn thấy ánh mắt không ngừng chuyển động của cô, liền cảm thấy trêu chọc rất vui, “Khi em đi bệnh viện kiểm tra, không phải cũng thường xuyên phải cởi quần áo sao?”

Có kiểu nói này nữa sao? Đồng Ngôn bị anh nói như vậy lại càng nói không ra lời, đơn giản nhất là ngậm kẹo que, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, “Thời gian không còn sớm nữa, em đi xem nôi thịt bò xem thế nào.”

Không nghĩ tới, mới vừa bước được mấy bước đã bị anh kéo trở lại. Giọng nói trầm thấp ngay bên tai cô, anh cúi đầu có chút dụ dỗ lẫn an ủi, “Em không cần nghĩ lung tung.”